

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Kateřiny Šimáčkové a JUDr. Bohuslava Hnízdila v právní věci žalobce: **Dr. Ing. S. G. M.**, zastoupeného Mgr. Dagmar Rezkovou Dřímalovou, advokátkou, se sídlem Muchova 9/223, Praha 6, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, proti rozhodnutí žalované ze dne 28. 6. 2010, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 28. 2. 2011, č. j. 4 Ad 44/2010 - 22,

takto:

I. Usnesení Městského soudu v Praze ze dne 28. 2. 2011, č. j. 4 Ad 44/2010 - 22, **se ruší** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

II. Žalovaná **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Ustanovené zástupkyni žalobce Mgr. Dagmar Rezkové Dřímalové, advokátce, se sídlem Muchova 9/223, Praha 6, **se přiznává** za řízení před Nejvyšším správním soudem odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši 960 Kč, která je splatná do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku z účtu Nejvyššího správního soudu.

Odůvodnění:

Žalobce napadl žalobou k Městskému soudu v Praze rozhodnutí žalované ze dne 28. 6. 2010, č. j. X1, jímž byly zamítnuty jeho námitky a potvrzeno rozhodnutí žalované ze dne 16. 4. 2010, č. j. X, kterým byla zamítnuta žádost žalobce o zvýšení starobního důchodu pro nesplnění podmínek podle § 56 odst. 1 písm. b) zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů.

Usnesením ze dne 28. 2. 2011, č. j. 4 Ad 44/2010 - 22, postoupil městský soud žalobcovu věc Krajskému soudu v Českých Budějovicích. Městský soud vycházel ze znění § 7 odst. 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, (dále jen „s. ř. s."), podle kterého je k danému typu řízení příslušný krajský soud, v jehož obvodu má navrhovatel bydliště, popřípadě, v jehož obvodu se zdržuje. Dle zjištění městského soudu má přitom žalobce trvalé bydliště na adrese S. 29, PSČ Y, a příslušný v jeho řízení je tedy Krajský soud v Českých Budějovicích. Na podporu tohoto svého závěru odkázal městský soud na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2011, č. j. 6 Ads 117/2010 - 53, který byl vydán v jiné žalobcově věci.

Proti tomuto usnesení městského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel") kasační stížnost. Uvádí zde, že v Praze žije trvale, neboť po operaci kolene, která se udála před rokem je odkázán na časté lékařské kontroly a vyšetření. Podle stěžovatele si nelze představit, že by mohl i několikrát týdně absolvovat cestu do Českých Budějovic, a to vzhledem k jeho zdravotnímu stavu i finančním možnostem. Stěžovatel uvádí, že v případě náhlého zhoršení jeho zdravotního stavu (konkrétně uvádí mozkovou příhodu) se z místa svého trvalého pobytu nedostane dostatečně rychle na příslušnou jednotku do nemocnice v Českých Budějovicích. Bydlení v kraji České Budějovice by podle něj mohlo v krajním případě přispět i ke zkrácení jeho života. Stěžovatel vyjádřil v kasační stížnosti svůj úmysl zdržovat se v Praze trvale, označil Prahu jako své „trvalé faktické bydliště". V doplnění kasační stížnosti pak stěžovatel dodal, že si na pražské adrese přebírá veškerou korespondenci (od soudu, žalované) a že tuto adresu soudy uvádí i ve svých rozhodnutích týkajících se stěžovatele.

Poté, co Nejvyšší správní soud konstatoval, že je kasační stížnost přípustná, přistoupil k posouzení její důvodnosti v rámci stěžovatelem tvrzeného kasačního důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

Podle § 7 odst. 3 s. ř. s. platí, že „*ve věcech důchodového pojištění, důchodového zabezpečení a dávek podle zvláštních předpisů vyplácených spolu s důchody je k řízení příslušný krajský soud, v jehož obvodu má navrhovatel bydliště, popřípadě, v jehož obvodu se zdržuje.*"

Nejvyšší správní soud ve své judikatuře k tomuto ustanovení dospěl k závěru, že „*za bydliště žalobce jako fyzické osoby je přitom nutno považovat místo, kde tato osoba bydlí s úmyslem se zde trvale zdržovat* (...). *Určení místní příslušnosti podle pravidla druhého, tj. podle místa, kde se navrhovatel zdržuje, se uplatní teprve tehdy, když místní příslušnost krajského soudu nelze určit podle pravidla prvého, tj. podle místa bydliště žalobce.*" (srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 6. 2004, č. j. Nad 79/2004 - 1, publikované pod č. 371/2004 Sb. NSS). Na zde citovaný závěr z judikatury ostatně odkazoval i sám stěžovatel.

Pokud jde o další výklad pojmu bydliště ve smyslu § 7 odst. 3 s. ř. s., označuje se jím podle doktríny „*místo, kde osoba bydlí, tj. kde se trvale zdržuje (místo, kde má byt, domek atp.). Při určování místní příslušnosti podle bydliště osoby tak rozhoduje faktický stav, který nemusí být totožný s ohlašovaným pobytem podle správních předpisů*" (srov. Vopálka, V., Mikule, V., Šimůnková, V., Šolín, M. *Soudní řád správní. Komentář.* 1. Vydání. Praha: C. H. Beck, 2004, s. 16).

V nyní posuzované věci z tvrzení stěžovatele i soudního spisu vyplynuly následující skutečnosti:

Stěžovatel má trvalé bydliště na adrese S. 29, S., v Jihočeském kraji. Na přelomu roku 2009 a 2010 prodělal v Praze dvě operace a v jejich souvislosti dosud v Praze dochází i na lékařské kontroly a léčebné rehabilitace, přičemž podle jeho slov nejde o záležitost přechodnou, ale trvalou - způsob jak zabránit zhoršování jeho zdravotního stavu. Nejméně od operace v prosinci 2009 se tedy stěžovatel za účelem větší dosažitelnosti zdravotní péče zdržuje v Praze na adrese J. R. 1151/047, P. 4 - K.. Stěžovatel zdůrazňuje, že se v Praze zdržuje trvale a vyjádřil úmysl zdržovat se zde *trvale do konce života*. Zmiňuje se dokonce o tom, že plánuje nahlásit uvedenou adresu, jakožto adresu svého trvalého pobytu. Ze soudního spisu vyplynulo, že mu městský soud na uvedenou pražskou adresu úspěšně doručoval přibližně od poloviny roku 2010. Nejvyššímu správnímu soudu je z jeho úřední činnosti rovněž známo (konkrétně z řízení vedeného pod sp. zn. 6 Ads 117/2010), že stěžovatel na uvedené adrese poštu od orgánů výkonné moci a soudů přebírá, a to přibližně od začátku roku 2010, tedy již asi dva roky.

Oproti věci, kterou Nejvyšší správní soud posuzoval pod sp. zn. 6 Ads 117/2010, stěžovatel již svůj pobyt na uvedené pražské adrese neodůvodňuje pouze nezbytností pravidelně docházet na léčebné rehabilitace kolena. Z jeho současné obavy, že zdravotnická záchranná služba v Českých Budějovicích nebude moci dostatečně rychle zareagovat v případě náhlého zhoršení jeho zdravotního stavu (které, jak tvrdí, je reálné) a na základě toho, že v Praze navštěvuje pravidelné lékařské prohlídky, lze dovodit, že jeho pobyt v Praze není pouze přechodný či dočasný. Ze shora uvedeného vyplývá, že stěžovatel na pražské adrese fakticky pobývá již přes dva roky. Ať již jsou důvody, které jej k tomu vedou, jakékoli, lze na základě tvrzení stěžovatele i dalších skutečností, které vyplývají ze spisového materiálu či úřední činnosti Nejvyššího správního soudu, skutečně usoudit na trvalost tohoto pobytu. Okolnosti tohoto případu pak nasvědčují tomu, že se jedná o takový faktický pobyt stěžovatele, který podle Nejvyššího správního soudu, i v souladu s výše citovanými doktrinálními závěry, lze považovat za *bydliště* ve smyslu § 7 odst. 3 s. ř. s.

Vyjdeme-li ze shora uvedeného, je třeba kasační stížnosti stěžovatele vyhovět a uzavřít, že příslušným k řízení v jeho věci je skutečně Městský soud v Praze. Z tohoto důvodu Nejvyšší správní soud napadené usnesení městského soudu podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne Městský soud v Praze v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

Stěžovateli byla usnesením ze dne 21. 3. 2011, č. j. 4 Ad 44/2010 - 32, ustanovena zástupkyní pro řízení o kasační stížnosti Mgr. Dagmar Rezková Dřímalová, advokátka, se sídlem Muchova 9, Praha 6. Ustanovená advokátka na výzvu soudu požádala o odměnu za dva úkony právní služby: převzetí věci včetně studia spisového materiálu a za doplnění kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud však přiznal ustanovené zástupkyni odměnu pouze za jeden úkon právní služby podle § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), tedy za sepis písemného podání soudu ve věci samé - kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud ustanovené advokátce nepřiznal odměnu za úkon právní služby podle § 11 odst. 1 písm. b) advokátního tarifu, neboť ze spisového materiálu nevyplývá, a advokátka ani sama netvrdila, že by se stěžovatelem realizovala jakoukoli poradu ve věci; advokátní tarif přitom tento postup v případě přiznání odměny za tento úkon právní služby

předpokládá. Ustanovené zástupkyni tedy náleží odměna za jeden úkon právní služby ve výši 500 Kč (podle § 9 odst. 2 ve spojení s § 7 bod 2. advokátního tarifu) a náhrada hotových výdajů za jeden úkon právní služby ve výši 300 Kč (podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu), vše zvýšeno o částku odpovídající DPH ve výši 20 %. Celkem tedy Nejvyšší správní soud přiznal ustanovené zástupkyni na odměně za zastupování a náhradě hotových výdajů 960 Kč a k výplatě této částky stanovil přiměřenou lhůtu.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. listopadu 2011

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně

senátu